

A Jelenések Könyve Jézus Krisztus bizonyágtétele (1,1). Minden, ami benne van, az Ő üzenete. Amit elmond „azokról, amiknek meg kell lenniük ezután” (4,1), arról beszélt már korábban a tanítványainak (Mt 24; Mk 13; Lk 21): a jelekről, amelyek az Ő eljövetele előtt lesznek; az üldözésekről, a szenvedésekről, amelyek a hívőkre várnak. – Elmondta a 12 tanítványnak, most elmondja a hét gyülekezetnek. A hetes szám a teljesség szimbóluma; a hét gyülekezet alatt érthetjük a hívők teljes közösségét. Így nekünk is szól.

A hét gyülekezet számára hét külön üzenete van. Mindegyiket ismeri, szemmel tartja, sőt kezében tartja a hét csillagot, ami „a hét gyülekezet angyala” (1,20). Az angyal: hírvivő (szó szerint), a „gyülekezet angyala” az, aki felelős azért, hogy a gyülekezet megkapja Krisztus neki szóló üzenetét, Igéjét.

Beszél velünk személyesen: meghalljuk-e? Ha meghalljuk, akkor fog üzenetet bízni ránk, amelyet tovább kell adnunk – így leszünk mi is mások számára „angyalok”, Jézus Krisztus hírvivői.

Üzen a gyülekezeteknek, a közösségeknek is. „A hét gyertyatartó között jár”, jár nálunk is, észreveszi, amiben eltértünk tőle, és figyelmeztet. Szükségünk van erre, mert ha nem Őt követjük, nem tudunk győzni, minket fog legyőzni e világ fejedelme. Ha egy hívő eltér, nincs rendben a hite, az kihathat a közösségre is, egy jó hívő közösség feladata ilyenkor ez: „igazítsátok helyre az illetet szelíd lélekkel, úgyelve arra, hogy meg ne kísértessél te magad is” (Gal 6,1). De ha már a közösség tért el, akkor a tagok, ha észre is veszik, hogy valami nincs rendben, elbizonytalanodnak, egymástól várnak útmutatást, vitatkoznak, hogy ki látja jól a helyzetet, és ez nem segít. Krisztus az ilyen közösséghez is szól. Elmondja, miben tértünk el Tőle, felszólít: térj meg – és az Ő szava elég ahhoz, hogy meg tudjunk térni.

Az efezusi gyülekezetnek is meg kell tértie. A gyülekezet első korszakáról sokat tudunk: Pál apostol évekig hirdette nekik az evangéliumot, tanította a már hívőket. A gyülekezet megerősödött, az ottani hívők tovább vitték az evangéliumot más városokba, több gyülekezet is alakult. Mi is szeretnénk látni illet minél többször, sőt részt venni benne: ahogy Isten a mi bizonyágtételünk nyomán megtéréseket munkál, közösségek jönnek létre, ahol ugyancsak Őt dicsőítik. Lehet és kell ezért könyörögni. – Amikor elbúcsúzik tőlük, figyelmezteti őket: „dühös farkasok jönnek, sőt köztetek is lesznek, akik fonák dolgokat beszélnek”. Komolyan is vették ezt, vigyáztak, „próbára tették azokat, akik apostoloknak mondták magukat”, terhet viseltek, fáradoztak Krisztus nevéért. Valami mégis elveszett. Megvolt az engedelmesség, a becsületesség, a tisztelet Krisztus iránt, az alázat, de nem volt meg „az első szeretet”. Amikor befogadták az evangéliumot, Krisztus beköltözött az életükbe, a közösségükbe is. Ő volt az első, minden cselekedetüket Ő irányította a szeretetével. Ő küldte a hívőket a környező városokba is, hogy hirdessék az evangéliumot.

Hol kezdődhetett a baj? Talán ahogy szervezték a gyülekezet életét, kezdtek a saját tapasztalataikra, eszükre, erejükre építeni. Ahogy támadtak kisebb-nagyobb nehézségek, jöttek tévtanítók, hamis apostolok, ezeket még felismerték, „kezelték”, de ehhez már nem kértek segítséget, bölcsességet Krisztustól. „Pál mindenre megtanított minket, jó teológiánk van, másra nincs szükségünk.” – Terhet viseltek, türtek, de már az első szeretet nélkül. Sokkal nehezebb így, mint Jézus igájában, amely kedves, boldogító, és az Ő terhével, amely könnyű. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve...” – ezt kellett volna meghallaniuk. Rajtunk is vannak terhek, még egymást is megterheljük, de ezekkel a terhekkal is Jézushoz menjünk oda. Akkor a terheinket le tudjuk tenni, és meg tudunk bocsátani azoknak, akik ránk rakták. Vele tudjuk szeretettel kezelni a közösségünkben lévő bajokat,

feszültségeket, imádkozni ezekért a helyzetekért és azokért, akik a nehézségeket okozzák. Ő tudja megértetni velünk, ha mi tévedünk, ha mi okozunk nehézségeket a közösségben.

Ez a Jézus Krisztussal való közösség az az első szeretet, ami elveszett. Jézus azt mondta: „Ha ketten vagy hárman együtt vannak az én nevemben, ott vagyok közöttük”, de úgy látszik, már két-három hívő sem tudott összejönni. Hála, hogy az Úr ilyenkor sem hagyja el a gyülekezetet. Azt mondja: emlékezz vissza, honnan estél ki, oda térj vissza: az első szeretethez, ahhoz, hogy Krisztus legyen az első benned, ne csak másokban akard ezt elérni; a szívedben, és ne csak a cselekedeteidben akard ezt láthatóvá tenni. Bízz benne, ne csak szolgálj. Hagyd, hogy veled hordozza a terhet.

Mintha ez lenne Krisztus utolsó szava a gyülekezetnek. „Ha nem térsz meg, kimozdítom gyertyatartódat a helyéből”. Ha a gyülekezet nem marad közösségben, szeretetkapcsolatban Krisztussal, elpusztul. Kemény beszéd, de ezzel is a javunkat, a megmaradásunkat és a növekedésünket akarja. Azt akarja, hogy győzzünk, és győzni csak Ővele lehet. Ő a győztesnek ad enni az élet fájáról. Ádám és Éva nem ehetett róla, mert nem voltak győztesek, de mi azok lehetünk, mert Ő győzött, és minket is győztes életre hívott el.

Jel 21,5a

A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”.